

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Jana Kratochvíla a Jana Schneeweise ve věci

navrhovatele: **J.H.**
zastoupený advokátem JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D.
sídlem Bráfova tř. 770/52, Třebíč

proti
odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého nám. 4, Praha 2

o návrhu na zrušení vyjmenovaných částí ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 5. 2021, č. j. 20599/2020-83/MIN/KAN,

takto:

I. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 5. 2021, č. j. 20599/2020-83/MIN/KAN, se v bodu I.22 písm. c) v textu „*na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1 nebo*“ ruší, a to ke dni 17. 6. 2021, 00:00 hodin.

II. Ve zbytku se návrh zamítá.

III. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 21 456 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce navrhovatele, JUDr. MgA. Michala Šalomouna, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Navrhovatel se návrhem ze dne 3. 5. 2021 domáhal zrušení vyjmenovaných částí ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-73/MIN/KAN.

2. Toto ochranné opatření bylo zrušeno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 5. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-76/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření ze dne 3. 5. 2021“).

3. Toto ochranné opatření bylo následně nahrazeno dalším ochranným opatřením ze dne 14. 5. 2021, č. j. 20599/2020-79/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření ze dne 14. 5. 2021“).

4. Toto ochranné opatření bylo s účinností od 1. 6. 2021 nahrazeno ochranným opatřením ze dne 28. 5. 2021, č. j. 20599/2020-83/MIN/KAN (dále jen „ochranné opatření ze dne 28. 5. 2021“).

5. Na vydání nových ochranných opatření navrhovatel vždy reagoval úpravou svého návrhu tak, že napadl vždy nově platná, dle jeho názoru vadná ustanovení ochranných opatření, neboť ta nedoznala vydáním nových ochranných opatření žádných významných změn.

6. Usnesením ze dne 8. 6. 2021, č. j. 14 A 110/2021 – 73, soud připustil změnu návrhu.

7. Navrhovatel se tedy svým návrhem domáhá zrušení bodu I.2, písm. b); bodu I.3, písm. b); bodu I.4 písm. b); bodu I.22 odst. a) a b); textu „*na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1 nebo*“ v bodu I.22 písm. c); a textu „*I.2 písm. b) nebo podle bodu I.22 písm. a) – cestují-li ze země se středním rizikem nákazy a nejde-li o očkované osoby, I.3 písm. b) nebo podle bodu I. 22 písm. b) – cestují-li ze země s vysokým rizikem nákazy a nejde-li o očkované osoby, I.4 písm. b) nebo podle bodu I.22 písm. c) – cestují-li ze země s velmi vysokým rizikem nákazy,*“ v bodu I.21 ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 5. 2021.

II. Obsah návrhu

8. Navrhovatel namítá, že uvedeným opatřením obecné povahy je v zásadě bráněno občanům ve svobodném návratu do vlasti. Dle navrhovatele lze výkladem čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) dospět k závěru, že právo občana na svobodný vstup na území ČR není možné omezit zákonem. Tím spíše se tak nemůže dít podzákonným právním aktem. A už vůbec není omezení uvedeného práva otázkou odůvodnění opatření. Pokusy odpůrce neustále zasahovat do ústavního práva občana na svobodný vstup do vlasti nelze omlouvat tím, že „pouze“ bylo jenom něco špatně odůvodněno.

9. Pokud by navrhovatel připustil, že lze omezit právo stanovené čl. 14 odst. 4 Listiny, pak je třeba k takovému omezení přistupovat silně restriktivně. A v daném případě toto omezení neobstojí v testu proporcionality.

10. Dle navrhovatele je zřejmé, že cílem zaváděné regulace je snížení mobility zavedením takové povinnosti, která by mohla být odrazující pro zbytné cestování do zahraničí. Pak je však namístě regulaci soustředit a zacílit ji pouze a jenom vůči dovolenkářům, což odpůrce nečiní. Zavádění testování nemá a ani nebude mít odrazující efekt, který by omezil mobilitu cestujících občanů do zahraničí a zpět. Je tak zřejmé, že tato regulace nemůže projít již testem vhodnosti.

11. Navrhovatel dále namítá, že nelze nevidět, že ve vztahu k občanům ČR se uvedenou regulací nebrání šíření koronaviru, neboť se nerozlišuje, zda je občan testován pozitivně nebo negativně. Cizince, který je pozitivní na COVID-19, je možné nevpustit do ČR. U občana ČR však toto možné není. Zdá se tak absurdní, že podmínkou vstupu občana na území ČR je pouze prokázat se absolvováním testu, ale je podružné, zda je občan pozitivní nebo negativní.

12. Dle navrhovatele odpůrci nic nebrání v tom, aby umožnil občanům ČR vstup na území ČR bez dalšího a teprve na území ČR podrobil občana nějakým nezbytným opatřením (strpění vyšetření,

testování, karanténa apod.). Není ale možné podmínku absolvování testu mít jako podmínku vstupu na území ČR. Nelze ostatně nevidět, že vnitrostátní doprava není obdobným způsobem regulována, kdy je umožněno komukoli se veřejnou dopravou přepravovat, aniž by absolvoval jakýkoli test.

13. Navrhovatel dále rozporuje, že opatření dopravci předepisuje vyžadovat potvrzení akreditované laboratoře o výsledku antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, ale už následně je tato povinnost negována tím, že dopravce není povinen zkoumat podmínku, zda potvrzení vystavila akreditovaná laboratoř. Navrhovateli není jasné, proč má dopravce vyžadovat potvrzení, když nemá povinnost zkoumat, od koho potvrzení je. Uvedená právní úprava je zcela chaotická a žádným způsobem nepřispěje k omezení cest nakažených pasažérů.

III. Vyjádření odpůrce

14. Odpůrce ve vyjádření k návrhu ze dne 20. 5. 2021 uvedl, že návrh by měl být odmítnut, neboť původně napadená opatření obecné povahy již byla nahrazena novým ochranným opatřením ze dne 14. 5. 2021.

15. Ve vyjádření ze dne 1. 6. 2021 odpůrce zdůraznil, že v praxi by měl soud v rámci testu proporcionality postihovat víceméně pouze extrémní případy věcně nesprávných opatření, která jsou jen formálně v souladu se zákonem, nikoliv však případy, kdy v rámci zákona je možné vícero řešení daného problému a soud pouze dospěje k závěru, že lepší by bylo jiné řešení než v dané věci příslušným orgánem přijaté.

16. Odpůrce má obecně za to, že situaci týkající se zcela nové a bezprecedentní epidemie mimořádně nebezpečného koronaviru SARS-CoV-2 je třeba posuzovat komplexně. Všechna opatření včetně napadených aktů odpůrce zásadně činí (a) na základě všech dostupných (i když omezených) znalostí, které jsou o viru známy v době činění jednotlivých opatření (best practice), (b) při vědomí, že tyto znalosti nejsou dostatečné a přesné, a že (c) není možné čekat na to, až bude prokázáno a jednoznačně doloženo, zda je jedno zvažované opatření lepší než jiné. Odpůrce proto při přijímání svých opatření preferuje ochranu života a zdraví osob coby nejdůležitějších základních hodnot, avšak při současné snaze o co nejmenší omezení chodu společnosti.

17. Princip proporcionality odpůrce při přijímání mimořádných opatření (s určitým zjednodušením) provádí tak, že zhodnotí současný stav šíření onemocnění COVID-19 na území ČR.

18. Odpůrce odkazuje na podstatně doplněné odůvodnění napadeného opatření na straně 14 až 19, kdy dle svého názoru v maximální možné míře reagoval na výtky vznesené Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č. j. 18 A 16/2021 – 149 (dále jen „rozsudek sp. zn. 18 A 16/2021“). Odpůrce má za to, že podmínky vstupu do České republiky jsou opodstatněné a přiměřené a že maximálně vyhověl požadavkům Městského soudu v Praze, když např. zrušil povinnost testu před příjezdem při návratu po vlastní ose (s výjimkou návratu z nejvíce rizikových zemí) a dále pro občany České republiky a další vybrané skupiny zrušil povinnost disponovat negativním testem.

19. Ohledně výjimky pro očkované osoby odpůrce uvádí, že danou situaci nepovažuje za diskriminační. Ostatně již bylo dosaženo politické dohody na tzv. EU digitálním covid certifikátu, který by měl být účinný od 1. července 2021 a který počítá – stejně to činí již dnešní ochranné opatření – se třemi formami prokazování bezinfekčnosti – očkování, test, prodělané onemocnění COVID-19. V případě výjimky pro očkované osoby se nemůže jednat o diskriminaci, neboť o diskriminaci by se jednalo pouze v případě, kdy by se zacházelo odlišně s osobami ve stejném nebo obdobném postavení. Očkované a neočkované osoby se však ve stejném ani obdobném postavení nenacházejí.

20. K případnému stanovení povinnosti dopravci ověřovat skutečnost, zda je laboratoř, která provedla test cestujícího, certifikovaná, odpůrce uvádí, že tato byla vyhodnocena jako povinnost

vůči dopravci nepřiměřená. Stále však musí dopravce zkoumat, zda předložený výsledek je výsledkem té dané osoby, jaký výsledek je a o jaký test se jedná. To je zjistitelné přímo z předkládaného dokumentu, na rozdíl od skutečnosti, zda laboratoř je akreditovaná či ne – to vyžaduje manuální kontrolu přes internetové stránky. Dále neexistuje celosvětový kompletní seznam naprosto všech akreditovaných laboratoří.

21. K možnosti návratu pozitivně testovaných cestujících odpůrce uvádí, že pozitivní osoby musí splnit další povinnosti uvedené v bodě I.24 napadeného opatření. Je důležité, aby přepravce veřejné dopravy byl informován o pozitivitě cestujícího a učinil tak potřebná opatření, a dále, aby této osobě v případě odmítnutí přepravy veřejnou dopravou byl umožněn návrat alespoň po vlastní ose. Je nezbytné eliminovat počet dalších možných nakažených osob v průběhu návratu pozitivní osoby.

22. Odpůrce uzavírá, že napadené opatření je společně s dalšími platnými opatřeními zaměřeno tak, aby byla zajištěna potřebná škála preventivních opatření zohledňující i předběžnou opatrnost v souvislosti s dalším šířením SARS-CoV-2 a jeho nových variant.

IV. Další podání účastníků řízení

23. Podáním ze dne 5. 5. 2021 navrhovatel reagoval na vydání obsahově obdobného ochranného opatření ze dne 3. 5. 2021. Zdůraznil, že logika a členění nového ochranného opatření zůstaly v zásadě stejné, alespoň co se týká problému porušování práva na svobodný vstup občanů ČR do své vlasti. S ohledem na skutečnost, že nově již testy nejsou vyžadovány při vstupu do ČR u osob, které byly očkované, podotkl, že pokud stát není schopen umožnit se všem občanům ČR očkovat, pak nemůže očkování využívat jako nástroj privilegovaného postavení této skupiny lidí oproti jiným skupinám lidí. Jelikož je očkování v ČR založeno primárně na očkování dle věku, pak se jedná o diskriminaci z důvodu věku. Vzhledem k tomu, že stát není schopen ani zaručit, aby se u očkování nepředbíhalo, pak tímto svým opatřením pouze nadržuje těm, kteří solidárně nedodržují pořadí u očkování a předbíhají ve frontě na očkování.

24. Podáním ze dne 21. 5. 2021 navrhovatel reagoval na vydání obsahově obdobného ochranného opatření ze dne 14. 5. 2021. Uvedl, že změna opatření je s ohledem na předmět sporu zcela marginální a setrval na své předchozí argumentaci.

25. Totožnou argumentaci navrhovatel předestřel v podání ze dne 2. 6. 2021, jímž reagoval na vydání obsahově obdobného ochranného opatření ze dne 28. 5. 2021. Uzavřel, že materiálně se nic nezměnilo, nicméně formálně je zásah do ústavních práv občanů realizován jiným opatřením obecné povahy, na což bylo nutno reagovat.

V. Argumentace při jednání

26. Navrhovatel při jednání setrval na své dosavadní argumentaci. Namítl, že je nadále znemožněn návrat některých občanů do vlasti. Zpochybnil úroveň odůvodnění ochranného opatření, především ve vztahu k omezení práva stanoveného v čl. 14 odst. 4 Listiny. Navrhovatel namítl nedostatečné porovnání v kolizi stojícího základního práva a veřejného zájmu. Dle žalobce není dána potřebnost daného opatření, pokud není bráněno nakažené osobě v návratu na území státu.

27. Odpůrce při jednání odkázal na odůvodnění ochranného opatření a své předchozí podání. Zpochybnil aktivní procesní legitimaci navrhovatele. K dotazu soudu zdůraznil, že i v případě individuální dopravy považuje za důležitou informovanost o výskytu onemocnění COVID-19 u občanů navracejících se ze zahraničí.

VI. Posouzení návrhu Městským soudem v Praze

28. Předtím, než soud mohl přistoupit k meritornímu posouzení návrhu, musel nejdříve posoudit, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky řízení, respektive zdali je podaný návrh přípustný.

29. V tomto ohledu soud především zdůrazňuje, že mezi účastníky není sporné, že původně i později napadené ochranné opatření jsou opatřeními obecné povahy (a jsou tak projednatelná v řízení podle § 101a a násl. soudního řádu správního). Ani soud nemá žádné pochybnosti o tom, že ochranná opatření jsou opatřeními obecné povahy, k čemuž lze poukázat především na § 94a odst. 2 ve spojení § 80 odst. 1 písm. h) a § 68 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví"), z nichž je zjevné, že ochranné opatření nařizované postupem podle § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví je vydáváno formou opatření obecné povahy. Právě uvedené závěry byly potvrzeny rovněž ve věci přezkumu týkajícího se dříve vydaných ochranných opatření přijatých v souvislosti s epidemií viru SARS CoV-2, a to včetně ochranného opatření odpůrce upravujícího vstup na území ČR v souvislosti s onemocněním COVID-19 (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2021, čj. 5 A 126/2020 – 150, nebo ze dne 31. 3. 2021, č. j. 18 A 16/2021 – 149).

30. Soud přitom v rámci zkoumání podmínek řízení nemohl ponechat bez povšimnutí, že původně napadené ochranné opatření bylo zrušeno. Soud však následně rozhodl o připuštění změny návrhu.

31. K důvodům tohoto procesního postupu soud pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené v odůvodnění uvedeného procesního usnesení. Soud tak po právní moci tohoto usnesení (dne 9. 6. 2021) pokračoval v řízení o návrhu navrhovatelů na zrušení části ochranného opatření odpůrce ze dne 28. 5. 2021.

32. V případě napadeného ochranného opatření jsou podle soudu splněny rovněž ostatní podmínky řízení, včetně aktivní procesní legitimace navrhovatele. Ten ve svém návrhu uvedl, že je občanem ČR, který trvale pobývá na území ČR, avšak občas pobývá v zahraničí, ze kterého se vrací.

33. Navrhovatel tedy ve svém návrhu tvrdil dotčení právní sféry stanovením povinností souvisejících s návratem do České republiky v případě vycestování. A toto tvrzení soud považuje v obecné rovině za srozumitelné a nikoli *prima facie* nemyslitelné (obecně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Napadené ochranné opatření nepochybně nezanedbatelným způsobem zasahuje do právní sféry jednotlivců (a tedy i navrhovatele), pokud přikazuje absolvovat ve stanovených případech test na ověření přítomnosti viru SARS CoV-2 před návratem na území ČR (v podrobnostech viz rozsudek sp. zn. 18 A 16/2021).

34. Soud rovněž předesílá, že napadené ochranné opatření není opatřením vydávaným v době pandemické situace podle jiného ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví [§ 69 odst. 1 písm. b) a i) tohoto zákona], a není tedy důvodu zvažovat aplikaci speciálního pravidla věcné příslušnosti uvedeného v § 13 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů. Soud byl tedy nade vši pochybnost k projednání věci věcně i místně příslušný.

35. Soud tedy mohl přistoupit k přezkumu napadeného ochranného opatření v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 7, § 101a a násl. soudního řádu správního, a to v mezích uplatněných návrhových bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání tohoto ochranného opatření. A dospěl k závěru, že návrh je zčásti důvodný.

36. Podle bodu I.2 ochranného opatření se nařizuje „*všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které jsou na seznamu zemí se středním rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1,*

a) před vstupem na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to vyplněním elektronického Příjezdového formuláře uvedeného v bodě III.4 vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu,

b) před vstupem na území České republiky disponovat písemným potvrzením akreditované laboratoře o negativním výsledku antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2; to neplatí, jde-li o osoby uvedené v bodě I.22 nebo bodě I.24; antigenní test musí být proveden nejvýše 24 hodin a RT-PCR test nejvýše 72 hodin před započetím cesty,

c) předložit na vyžádání při hraniční nebo pobytové kontrole doklad o vyplnění elektronického Příjezdového formuláře (oznámení), písemné potvrzení podle písmene b) nebo podle bodu I.22 písm. a), je-li osoba povinna jimi disponovat nebo diplomatickou nótu dle bodu III.6 anebo lékařské potvrzení podle bodu I.6 písm. h)."

37. Podle bodu I.3 ochranného opatření se nařizuje „*všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států které jsou na seznamu zemí s vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1,*

a) před vstupem na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to vyplněním elektronického Příjezdového formuláře uvedeného v bodě III.4 vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu,

b) před vstupem na území České republiky disponovat písemným potvrzením akreditované laboratoře o negativním výsledku antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2; to neplatí, jde-li o osoby uvedené v bodě I.22; antigenní test musí být proveden nejvýše 24 hodin a RT-PCR test nejvýše 72 hodin před započetím cesty,

c) předložit na vyžádání při hraniční nebo pobytové kontrole doklad o vyplnění elektronického Příjezdového formuláře (oznámení), písemné potvrzení podle písmene b) nebo podle bodu I.22 písm. b), je-li osoba povinna jimi disponovat nebo diplomatickou nótu dle bodu III.6 anebo lékařské potvrzení podle bodu I.6 písm. h);

d) po vstupu na území České republiky se do 5 dnů na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2."

38. Podle bodu I.4 ochranného opatření se nařizuje „*všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které jsou na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1,*

a) před vstupem na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to vyplněním elektronického Příjezdového formuláře uvedeného v bodě III.4 vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu,

b) před vstupem na území České republiky disponovat písemným potvrzením akreditované laboratoře o negativním výsledku RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, který byl proveden nejvýše 72 hodin před započetím cesty; to neplatí, jde-li o osoby uvedené v bodě I.22,

c) předložit na vyžádání při hraniční nebo pobytové kontrole doklad o vyplnění elektronického Příjezdového formuláře (oznámení), písemné potvrzení podle písmene b) nebo podle bodu I.22 písm. c) nebo diplomatickou nótu dle bodu III. 6 anebo lékařské potvrzení podle bodu I.6 písm. h);

d) nejdříve 5. den, nejpozději však 14. den od vstupu na území České republiky se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, a to, pokud orgán ochrany veřejného zdraví zcela výjimečně v individuálních případech osob nerozhodl o jiných karanténních opatřeních v souladu se zákonem č. 258/2000 Sb. a o délce těchto opatření."

39. Podle bodu I.21 ochranného opatření se nařizuje „*dopravcům provádějícím mezinárodní přepravu osob, kteří dopravují osoby ze země nebo její části, která není na seznamu zemí nebo jejich částí s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 podle bodu III.1, neumožnit přepravu cestujícím, kteří nejsou oprávněni vstoupit na území České republiky podle tohoto ochranného opatření nebo na které dopadá povinnost vyplnit elektronický Příjezdový formulář podle bodu I.2 až I.5, pokud nepředloží doklad o vyplnění elektronického Příjezdového formuláře (oznámení) a dále neumožnit přepravu, pokud před započetím přepravy nepředloží i písemné potvrzení podle bodu I.2 písm. b) nebo podle bodu I.22 písm. a) – cestují-li ze země se středním rizikem nákazy a nejde-li o očkované osoby, I.3 písm. b) nebo podle bodu I. 22 písm. b) – cestují-li ze země s vysokým rizikem nákazy a nejde-li o očkované osoby, I.4 písm. b) nebo podle bodu I.22 písm. c) – cestují-li ze země s velmi vysokým rizikem*

nákazy, I.5 písm. b) bod i. nebo podle bodu I.22 písm. c) – cestují-li ze země s extrémním rizikem nákazy, nebo diplomatickou nótu dle bodu III. 6 anebo lékařské potvrzení podle bodu I.6 písm. h); mezinárodní dopravce není povinen zkoumat podmínku, zda potvrzení vystavila akreditovaná laboratoř; očkované osoby jsou povinny kromě dokladu o vyplnění elektronického Příjezdového formuláře (oznámení) předložit i certifikát o provedeném očkování proti onemocnění COVID-19."

40. Podle bodu I.22 ochranného opatření se nařizuje „*občanům České republiky a jejich rodinným příslušníkům podle bodu I.9 písm. e) s vydaným povolením k přechodnému pobytu na území České republiky, občanům Evropské unie s vydaným potvrzením o přechodném pobytu na území České republiky a cizincům s povolením k trvalému pobytu na území České republiky vydaném Českou republikou před vstupem na území České republiky disponovat:*

a) písemným potvrzením akreditované laboratoře o výsledku antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2 v případě přepravy do České republiky veřejnou dopravou, jde-li o osoby, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které jsou na seznamu zemí se středním rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1; to neplatí pro očkované osoby; antigenní test musí být proveden nejvýše 24 hodin a RT-PCR test nejvýše 72 hodin před započetím cesty,

b) písemným potvrzením akreditované laboratoře o výsledku antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2 v případě přepravy do České republiky veřejnou dopravou, jde-li o osoby, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států které jsou na seznamu zemí s vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1; to neplatí pro očkované osoby; antigenní test musí být proveden nejvýše 24 hodin a RT-PCR test nejvýše 72 hodin před započetím cesty,

c) písemným potvrzením akreditované laboratoře o výsledku antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, jde-li o osoby, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které jsou na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1 nebo na seznamu zemí s extrémním rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví; antigenní test musí být proveden nejvýše 24 hodin a RT-PCR test nejvýše 72 hodin před započetím cesty."

41. Již ustálená judikatura správních soudů vytvořila určitý algoritmus přezkumu opatření obecné povahy, který logicky zobrazuje jednotlivé kroky přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS), byť jeho relevance byla do určité míry omezena v důsledku novely soudního řádu správního (zákon č. 303/2011 Sb.), jež stanovila vázanost soudu rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, čj. 2 Aos 1/2013 - 138). Tento algoritmus v prvních dvou krocích spočívá v přezkumu pravomoci a působnosti orgánu, který toto opatření vydal. Třetím krokem je zkoumání, zda bylo opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem stanoveným postupem (včetně zkoumání nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů). Dalším krokem algoritmu je přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho souladu s hmotným právem (materiální kritérium); s tímto krokem pak souvisí i krok poslední, a to přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska dodržení zásady proporcionality (kritérium přiměřenosti).

A) Pravomoc a působnost odpůrce k vydání ochranného opatření

42. K otázce pravomoci a působnosti odpůrce k vydání ochranného opatření navrhovatel nevznesl žádných námitek, a proto soud ve stručnosti konstatuje, že napadené ochranné opatření bylo vydáno postupem dle § 68 odst. 1 ve spojení s § 80 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně veřejného zdraví.

43. Odpůrce tak svou pravomoc odvíjel od § 80 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně veřejného zdraví, dle něhož „*ministerstvo zdravotnictví k ochraně a podpoře veřejného zdraví stanoví ochranná opatření před zavlečením vysoce nakažlivých infekčních onemocnění, a rozhoduje o jejich ukončení*".

44. Podle § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví přitom platí, že „*ochranná opatření před zavlečením vysoce nakažlivých infekčních onemocnění ze zahraničí stanoví a o jejich ukončení rozhodne Ministerstvo zdravotnictví. Osoba, která má ve vlastnictví, správě nebo užívání prostory, zařízení nebo pozemky, na nichž mají být ochranná opatření prováděna, je povinna v nezbytném rozsahu poskytnout příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví součinnost při organizování a provádění ochranných opatření. O druhu a způsobu provedení protiepidemického opatření, kterému se podrobí fyzická osoba, rozhodne a poskytovatele zdravotních služeb, který je provede, rozhodnutím stanoví místně příslušný orgán ochrany veřejného zdraví. Místní příslušnost orgánu ochrany veřejného zdraví se řídí místem, kde se fyzická osoba v době zjištění rozhodných skutečností zdržuje*“.

45. Odpůrce tedy nevybočil z mezí pravomoci a působnosti daných mu § 80 odst. 1 písm. h) a § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. V podrobnostech soud odkazuje na rozsudek sp. zn. 18 A 16/2021, který se dané otázce dopodrobna věnoval (viz body 77 – 126).

B) Vydání ochranného opatření v souladu se zákonem stanoveným postupem

46. Soud se dále zabýval tím, zda bylo napadené opatření vydáno v souladu se zákonem stanoveným postupem. Zároveň přezkoumal, zda napadené ochranné opatření netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.

47. K tomu soud uvádí, že navrhovatel nevznesl žádné námitky týkající se vydání návrhem napadeného ochranného opatření. A ani soud z úřední povinnosti neshledal žádné nedostatky v procesu vydání nyní přezkoumávaného ochranného opatření. Soud opakuje, že napadené ochranné opatření bylo vydáno zcela v mezích pravomoci a působnosti odpůrce založené § 68 odst. 1 ve spojení s § 80 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně veřejného zdraví. Z tohoto pohledu tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, neboť směřuje proti zavlečení (dalšímu rozšíření) závažné nakažlivé nemoci, konkrétně onemocnění COVID-19 (resp. koronaviru, který jej způsobuje a jeho mutací).

48. K odůvodnění nyní vydaného ochranného opatření soud uvádí následující.

49. Zdejší soud v souvislosti s opatřeními odpůrce k zamezení šíření onemocnění COVID-19 již dříve opakovaně zdůraznil, že k požadavkům na rozsah a kvalitu odůvodnění je nutné přistupovat rozumně a s přihlédnutím k okolnostem věci – nelze ztrácet ze zřetele specifický charakter daného aktu a okolnosti, za nichž bylo dané opatření vydáno. Potřebná operativnost přijímaných opatření (nutnost rychlé reakce na rizika epidemií) proto omlouvá jejich stručnější odůvodnění, kdy je samozřejmě potřeba zohledňovat výjimečnost epidemie koronaviru a s tím spojený nedostatek dostupných a vždy aktuálních podkladů a informací o jeho šíření i závažnosti; jakkoli s přibývajícím časem od vypuknutí epidemie nároky na odůvodnění samozřejmě vzrůstají (za všechny rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, čj. 18 A 22/2020 – 140).

50. Z odůvodnění nyní napadeného ochranného opatření (ve vztahu k částem, jež jsou napadeny návrhem) je přitom zřejmé, co odpůrce k jeho přijetí vedlo, co se jím má dosáhnout a proč odpůrce zvolil k dosažení jím zamýšleného účelu zrovna tyto prostředky.

51. Odůvodnění uložených povinností se odpůrce věnoval především na s. 14 – 21 ochranného opatření, a to především v reakci na rozsudek sp. zn. 18 A 16/2021. V této části uvedl následující.

52. Odpůrce předně uznal, že v daném případě se právo občana na svobodný vstup na území ČR ocitá v rozporu s veřejným statkem v podobě veřejného zájmu na ochraně veřejného zdraví. Dále konstatoval, že aktuální situace v ČR a v ostatních zemích je natolik závažná, že pro naplnění sledovaného cíle již v žádném případě nepostačují mírnější prostředky, které do předmětného základního práva nezasahují vůbec nebo jen zprostředkovaně a zanedbatelným způsobem. Přesto vyřkl, že lze uvažovat o snížení zátěže kladené před vstupem na území zejména na občany České republiky tak, aby jim byl zajištěn snadnější, avšak bezpečný návrat na území České republiky. Odpůrce proto akceptoval výtku soudu, že stejná pravidla pro návrat individuální a veřejnou

dopravou nemusí spravedlivě odrážet míru rizika přenosu infekce na spolucestující osoby. Ochranné opatření tak nově stanovuje odlišnou míru požadavků pro cesty individuální dopravou a dopravou veřejnou. U cest ze zemí se středním rizikem nákazy, kdy osoba cestuje individuální dopravou, není riziko přenosu závažné natolik, aby bylo třeba zejména občanům České republiky stanovovat povinnost mít zajištěn test již před vstupem na území České republiky.

53. Odpůrce dále uvedl, že zvažoval zavedení „státní karantény", v porovnání s požadavkem zajistit si před odletem test, což je záležitost vyžadující časovou náročnost maximálně několika hodin, se však povinná mnohadenní „státní karanténa" na vlastní náklady jeví jako neměřitelně více zasahující do osobní životní sféry a pohodlí dané osoby. Neopomenutelným problémem je rovněž možný přenos onemocnění již v prostředku veřejné dopravy, a tedy vystavení rizikem nákazy dalších až stovek osob, které nemusí nutně cestovat z rizikových zemí a nemusí tudíž dodržovat epidemiologická opatření po vstupu, ač mohly být při cestě (např. na palubě letadla) infikovány nemocnou osobou.

54. Cestující do zahraničí si musí být dle odpůrce vědomi možných rizik spojených s omezenou leteckou a jinou veřejnou dopravou a s požadavky na předkládání testů na vstupu či i výstupu z daných zemí. Podstatnou část cestujících leteckou dopravou z/do ČR tvoří tzv. dovolenkáři využívající služeb cestovních kanceláří, které se již adaptovaly na tyto změněné podmínky a požadavky a zajišťují či mohou zajistit svým klientům plný „testovací" servis. I osoby neznalé jazyka či místních reálií tak mohou dostát testovací povinnosti. Individuální turisté jsou zpravidla osoby, které jsou schopny si samy zařídit letenky, samy si zajistit ubytování, a je proto důvodné předpokládat, že ovládají některý ze světových jazyků a rozhodně jsou schopny si zajistit test v destinaci. Dosavadní dlouhodobý přístup spočívající pouze v doporučení omezit tzv. zbytné cesty nevedl k žádoucímu omezení těchto cest, kdy stále tisíce a tisíce obyvatel České republiky cestují za turistikou do rizikových oblastí, což nelze v žádném případě považovat za nezbytnou cestu. U služebních cest či jiných nezbytných cest mohou osoby využít k zajištění své informovanosti buď jednotlivé zastupitelské úřady ČR v zahraničí či speciální informační linky. O možnosti testování informují také stránky jednotlivých ministerstev.

55. Odpůrce zopakoval, že v případě návratu veřejnou dopravou (zejména letadlo, ale i vlak nebo autobus) je riziko přenosu na další osoby exponenciálně větší než v případě individuální dopravy (osobním vozem, ať již vlastním či zapůjčeným). Rovněž nemalou část (cca 1/3) cestujících osob „tzv. dovolenkářů" jsou děti, kde často ochrana dýchacích cest není požadována nebo je „roušková hygiena" často porušována. I u dospělých pak na delších letech dochází k potřebě uspokojit alespoň pitný režim, a to jednak z důvodu logické potřeby během delšího pobytu v klimatizovaném prostoru a jednak z důvodu horšího přívodu vzduchu a tím pádem pocitu „vysušení" během nošení roušky/respirátoru. Z tohoto důvodu je nastavení odlišných pravidel pro cesty veřejnou a individuální dopravou zcela na místě.

56. V případě zemí s velmi vysokou mírou rizika pak obstojí v kritériu potřebnosti povinnost občanů ČR podstoupit test před příjezdem i v případě cesty individuální dopravou. Tato povinnost obstojí i v testu vlastního poměřování jakožto třetího kroku testu proporcionality, jak ostatně naznačil i Městský soud v Praze. Dle stávajících epidemiologických poznatků je označeno za nejefektivnější řešení pro běžné cesty kombinace testů a karantény, tj. test nejdříve 48 hodin před cestou (popř. ihned po příjezdu) v kombinaci s karanténou na území v délce 14 dní, která může být přerušena pátý až sedmý den dalším testem.

57. Odpůrce dále vyřkl, že po definovaných skupinách osob se nepožadují negativní výsledek testu na přítomnost SARS-CoV-2, ale pouze potvrzení o provedeném testu. Bude tak v případě cest veřejnou dopravou záležet na konkrétním dopravci, zda před cestou požaduje bez ohledu na česká pravidla negativní test nebo ne. Osoba, která obdržela pozitivní výsledek testu, si musí – opět pomocí např. cestovní kanceláře nebo zastupitelského úřadu ČR v zahraničí – ověřit, zda pravidla země odjezdu umožňují ukončit izolaci za účelem návratu do České republiky. Osoba by

se měla seznámit s podmínkami přepravy – tedy zda jí přeprava bude umožněna. S ohledem na existující riziko přenosu nákazy během letu nelze s respektem na práva ostatních cestujících na ochranu jejich zdraví na povinnosti informování dopravce rezignovat.

58. Uvedená rekapitulace dle soudu osvědčuje, že se odpůrce před vydáním nyní napadeného ochranného opatření důkladně zabýval důvody, pro které je nezbytné stanovit podmínky pro vstup na území České republiky, a to i pro občany České republiky. Nesouhlas navrhovatele s tímto odůvodněním nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností opatření obecné povahy. Proto soud neshledal, že by napadené ochranné opatření bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. A to včetně důvodnosti zásahu do základních práv vymezených čl. 14 Listiny základních práv a svobod. Zároveň neshledal, že by napadené ochranné opatření bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, čemuž ostatně svědčí také schopnost navrhovatele vznést konkrétní námitky vůči tomuto opatření obecné povahy.

59. Pro úplnost pak soud uvádí, že nelze přisvědčit navrhovateli, že by k omezení základních práv docházelo skrze odůvodnění vydaného ochranného opatření. Stanovení podmínek pro vstup na území ČR je dáno výrokem ochranného opatření s tím, že odpůrce důvody jejich přijetí správně ozřejmil v odůvodnění, čímž také vyjasnil případné výkladové nejasnosti. Soud přitom zdůrazňuje, že odpůrce postupoval správně, pokud reagoval na výtky soudu a zásah do práva stanoveného čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod podrobněji odůvodnil. Toto hodnocení samozřejmě nelze zaměňovat se závěrem, zda napadeným ochranným opatřením, resp. některými jeho částmi, odpůrce nepřípustně (nezákonně) neomezil některá ústavně zaručená práva navrhovatele. To je však předmětem dalšího posouzení soudem.

C) Zákonnost napadeného ochranného opatření

60. V dané věci jsou předmětem sporu, ve stručnosti, ustanovení shora označeného ochranného opatření, jimiž je občanům České republiky stanovena povinnost podrobit se před příjezdem na území České republiky antigennímu nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2.

C. 1) Omezení základních práv a svobod – povaha čl. 14 odst. 4 Listiny

61. S ohledem na argumentaci navrhovatele se soud zabýval především námitkou, že tvrzený zásah v podobě podmiňování vstupu na území ČR předložením výsledku testu na onemocnění COVID-19 představuje zásah do práva zaručeného čl. 14 odst. 4 větou první Listiny.

62. Podle čl. 14 odst. 1 Listiny „*svoboda pohybu a pobytu je zaručena*“.

63. Podle čl. 14 odst. 4 Listiny „*každý občan má právo na svobodný vstup na území České a Slovenské Federativní Republiky. Občan nemůže být nucen k opuštění své vlasti*“.

64. Soud předesílá, že obdobnými námitkami se zabýval zdejší soud již v rozsudku sp. zn. 18 A 16/2021, přičemž nyní rozhodující senát neshledal důvod, pro který by se měl od dříve vyslovených názorů zásadně odchýlit.

65. Soud předně přisvědčuje navrhovateli, že ty části výroku opatření, které českým občanům ukládají povinnost disponovat před vstupem na území ČR písemným potvrzením akreditované laboratoře o výsledku antigenního nebo RT-PCR testu, přičemž mezinárodním dopravcům stanoví povinnost neumožnit cestu do ČR, pokud před započetím cesty takové písemné potvrzení (event. diplomatickou nótu) nepředloží, zasahují do práva svobodného návratu občanů na území ČR.

66. Napadené ochranné opatření fakticky takto normuje ve vztahu k českým občanům pravidlo chování podmiňující jejich návrat na území ČR. Pokud by občan vstoupil z definovaných oblastí na území ČR a před okamžikem vstupu by nedisponoval předmětným potvrzením o výsledku testu, předmětné pravidlo chování by objektivně porušil. Má-li se občan České republiky porušení pravidla stanoveného v napadených bodech ochranného opatření vyvarovat, nezbývá mu, než si před vstupem na území ČR (tedy v zahraničí) obstarat potřebný test (event. nótu podle bodu III.

6 výroku). Právo (legálního) vstupu občanů na území ČR je tak přinejmenším formálně vázáno předmětnými body výroku napadeného ochranného opatření na podmínku. Tímto tedy dochází k omezení práva zaručeného čl. 14 odst. 4 větou první Listiny.

67. Soud dále podotýká, že odpůrcem stanovená povinnost vyžaduje od občanů aktivní konání v podobě obstarání si testu (ať již antigenního či RT-PCR testu) a také jeho úhradu. Jakkoli se přitom nejedná o vysloveně nepřekonatelnou překážku, nepochybně jde o překážku nezanedbatelnou. V tomto ohledu nelze marginalizovat ani překážku vyvěrající z toho, že občan nemusí být schopen se v cizí zemi vůbec zorientovat a zjistit si informace k podmínkám testování v dané zemi, k testovacím místům apod. Problémem může být neznalost místních reálií či jazyková bariéra; nejde přitom jen o otázku pohodlí, ale vůbec možnosti se požadovanému testu za rozumných podmínek podrobit. Obdobně nezanedbatelnou překážkou může být také úhrada testu z vlastních zdrojů na testovacím místě v zahraničí. Zvláště při návratu vícečlenné rodiny se může jednat o položku relativně významnou. Kromě toho nelze přehlédnout, že komplementární povinnost úhrady testu před příjezdem u zemí s velmi vysokou mírou rizika přistupuje k povinnosti následného testu a cestující tak musí finanční prostředky vynaložit opakovaně (jestliže již vyčerpal testy hrazené z veřejného zdravotního pojištění).

68. Soud tedy shledal, že podmiňování návratu předložením testu na onemocnění COVID-19 vede k omezení základního práva občana na návrat do vlasti. Soud však nemůže přisvědčit navrhovateli, že by právo zaručené čl. 14 odst. 4 větou první Listiny nebylo možno jakýmkoli způsobem omezit.

69. Soud zdůrazňuje, že absolutní povaha práva občana na svobodný vstup na území České republiky spočívá především v nemožnosti zakázat občanovi vstup na území domovského státu.

70. Ústavodárce předmětné ustanovení čl. 14 Listiny zjevně konstruoval tak, že za ustanovení reflektující nezadatelné svobody pohybu a pobytu uvedené v odstavcích 1 a 2 připojil v odstavci třetím relativně obvyklou limitační klauzuli, kterou omezení svobod zaručených čl. 14 odst. 1 a 2 Listiny připustil. I ze skutečnosti, že právo občana na svobodný vstup do vlasti, resp. jeho právo na to, aby nebyl nucen k opuštění vlasti, je upraveno teprve v odstavci následujícím za odstavcem obsahujícím limitační klauzuli, lze dovozovat, že tato klauzule na práva uvedená v čl. 14 odst. 4 Listiny nedopadá. Doktrína správně upozorňuje, že „možnosti omezení podle čl. 14 odst. 3 se vztahují k právům zakotveným v prvních dvou odstavcích čl. 14, což vyplývá z úvodní věty tohoto ustanovení: ‚Tyto svobody mohou být omezeny…' " (srov. komentář k čl. 14 Listiny in Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021).

71. Soud přesto připomíná, že z relevantních judikatorních i doktrinálních závěrů plyne, že i v případech práv, která nemají vlastní limitační klauzuli, může dojít k jejich omezení v zájmu jiného základního práva či svobody nebo dokonce v zájmu veřejného statku, a to v případě jejich vzájemné kolize, jež je pak posuzována za použití ustálených judikatorních východisek týkajících se aplikace a parametrů testu proporcionality (shodně komentář k čl. 4 Listiny in *Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol.* Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021).

72. Zásadní však zůstává, že absolutní povaha práva zakotveného v čl. 14 odst. 4 Listiny se váže k nemožnosti zakázat občanovi návrat do vlasti a nikoli ke způsobu, jakým se občan může do domovského státu vrátit. Tomu odpovídá i historický výklad čl. 14 odst. 4 Listiny. Předmětné ustanovení Listiny je reakcí na praxi socialistického režimu, který na jedné straně většině občanů zabraňoval v opuštění československého území, na přelomu 70. a 80. se však naopak v rámci akce Asanace snažil zbavit některých disidentů tím, že je vyhrožováním podněcoval k emigraci, popřípadě jim povolil „dočasně" opustit území republiky a následně jim zabránil v návratu (srov. komentář k čl. 14 odst. 4 Listiny in Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2012).

73. Jestliže kodifikace uvedeného práva odrážela především neblahou zkušenost s předchozím nedemokratickým režimem, který „nepohodlné“ občany nutil opustit svou vlast, případně jim bránil v návratu do vlasti, lze konstatovat, že právo občana na návrat do vlasti je v Listině formulováno absolutně. Za všech okolností je tedy zapovězeno bránit návratu do vlasti konkrétnímu občanovi z důvodu jeho postojů či charakteristiky.

74. Nikterak však není obecně zapovězeno stanovení podmínek pro vstup na území České republiky, pokud se jedná pouze o způsob vstupu občana na území. Takto ostatně například zákon o ochraně státních hranic stanoví, že osoba, která vstupuje na území České republiky přes vnější hranici, nesmí překročit tuto hranici, v souladu se Schengenským hraničním kodexem, mimo hraniční přechod. Opět se jedná o omezení způsobu návratu občana do svého domovského státu, které však nemůže být a priori v rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny. Neboli neobstálo by, pokud by rozhodnutím správního orgánu či jiným opatřením veřejné správy byl znemožněn návrat některých občanů do vlasti (například těch pozitivně testovaných na onemocnění COVID-19). Jiná situace však nastává, pokud za účelem ochrany jiných veřejných statků jsou kladeny obecné podmínky pro vstup na území České republiky, a to i ve vztahu k jejím občanům.

75. V tomto ohledu se nyní posuzovaná úprava významně odlišuje od ochranného opatření posuzovaného zdejším soudem pod sp. zn. 18 A 16/2021. Zatímco dřívější opatření v některých případech fakticky bránilo občanovi ve vstupu do vlasti, neboť požadovalo, aby disponoval pouze a jen negativní testem na onemocnění COVID-19, nynější úprava vstupu občana na území domovského státu nebrání. Pouze upravuje způsob, za jakým se může občan do vlasti vrátit, neboť před jeho návratem vyžaduje absolvování testu na COVID-19. Není však popřena podstata základního práva zakotveného v čl. 14 odst. 4 Listiny, a to nemožnost zakázat občanovi návrat do vlasti.

76. Soud tedy vyšel z toho, že právo svobodného návratu občanů do ČR není v daném případě negováno, neboť opatření pouze stanoví podmínky, za nichž se může občan do vlasti vrátit, aniž by jeho návrat absolutně vylučovalo. Soud opakuje, že se jedná omezení způsobu návratu, které a priori není v rozporu s čl. 14 odst. 4 Listiny, byť ve své podstatě uvedené právo omezuje (viz výše). Soud tedy posoudil, zdali toto omezení bylo přijato na základě zákona, za účelem ochrany veřejného zájmu a v nezbytném rozsahu.

77. K zákonné licenci omezení základního práva v dané věci soud uvádí, že není porušením výhrady zákona, pokud konkrétní podmínky jsou stanoveny ve formě opatření obecné povahy, jestliže se tak děje na základě zákonného zmocnění. Tato podmínka je přitom v případě posuzovaného ochranného opatření splněna (viz § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví).

78. Zároveň není pochyb o tom, že odpůrce předmětné opatření přijal za účelem ochrany obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění COVID-19. Soud v tomto ohledu nepojal ani nejmenší pochybnost, že by odpůrce v rozhodné době nebyl veden legitimními úmysly boje se závažnou nemocí.

79. Podmínku legality a legitimity zásahu soud proto považuje za splněnou. Soud tedy přistoupil k posouzení nezbytnosti přijatého omezení čl. 14 odst. 4 Listiny, resp. k posouzení proporcionality zásahu. Při posouzení toho, zda je zvolené řešení tomuto legitimnímu cíli přiměřené, zohlednil všechna východiska vztahující se k povaze práva podle čl. 14 odst. 4 Listiny. Jakkoli tedy samozřejmě přihlédl i k výjimečnosti a bezprecedentnímu charakteru celé situace spojené se šířením onemocnění COVID-19, musel v tomto případě přiměřenost daného opatření hodnotit velmi přísnou optikou. Je totiž třeba zásadně upřednostnit takový výklad, který povede k nejvyšší možné ochraně ústavního práva dle čl. 14 odst. 4 věty první Listiny a bude s nejvyšší obezřetností šetřit jeho podstatu a smysl. Nepochybně platí, že odpůrce se i v této mimořádné situaci musí řídit omezeními vyplývajícími mu z ústavního pořádku a v tomto ohledu tak maximálním možným způsobem respektovat práva dotčených subjektů. Odpůrce si musí být

vědom, že se zřetelem ke smyslu čl. 14 Listiny je připuštěno toliko takové omezení základního práva, kdy sledovaného cíle není možno dosáhnout jinak.

C. 2) Proporcionalita omezení čl. 14 odst. 4 Listiny

80. Soud při posouzení nezbytnosti zásahu vyšel ze standardního testu proporcionality v podobě tzv. příkazu k optimalizaci. Takový test proporcionality standardně sestává ze tří kroků, a to posouzení vhodnosti (zda ochranné opatření vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl), potřebnosti (zda sledovaného cíle nelze dosáhnout mírnějšími prostředky) a přiměřenosti v užším smyslu – vlastního poměřování v kolizi stojících práv (k testu proporcionality viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02, ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/11, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 - 98, či přímo na podkladě opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, čj. 18 A 22/2020 – 140, nebo ze dne 31. 3. 2021, č. j. 18 A 16/2021 – 149).

81. Soud předesílá, že v daném případě považoval za nezbytné zvlášť posoudit povinnost absolvovat test na přítomnost onemocnění COVID-19 u individuální (v případě návratu z území států, které jsou na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19, které pouze navrhovatel zpochybňuje) a veřejné dopravy.

C. 2. a) Proporcionalita omezení – parametr vhodnosti

82. V případě prvé podmínky – vhodnosti požadavku na absolvování testu před návratem – není sporu o tom, že takovéto omezení je obecně způsobilé dosáhnout legitimního cíle v podobě ochrany veřejného zdraví.

83. Onemocnění COVID-19 může být způsobeno jen přenosem viru mezi osobami a riziko jeho rozšíření je samozřejmě vyšší, dochází-li k přeshraničnímu pohybu ze zemí, v nichž je nákaza rozšířena. Vzhledem k tomu, že onemocnění COVID-19 je rozšířeno po celém světě, je jakýmkoliv omezením a podmíněním přeshraničního pohybu osob fakticky sníženo riziko spočívající v dalším šíření viru mezi zeměmi. Přestože se totiž nákaza v ČR šíří především vnitrostátně (respektive není prokázán opak), je z pohledu soudu logické, že se stát neomezuje toliko na restrikce kontaktů mezi obyvateli při použití „vnitrostátních" nástrojů, nýbrž vedle toho současně přeshraniční kontakty s cílem omezit počet případů, jež budou do ČR zavlečeny, resp. jež budou mít zdroj nákazy v zahraničí, a to případně i v podobě dalších mutací viru.

84. Nutnost absolvování testu na onemocnění COVID-19 před návratem do České republiky lze tedy chápat jako opatření bránící šíření onemocnění COVID-19, neboť tento postup může obecně přispět ke zjištění, zdali přijíždějící osoby jsou nakaženi touto nemocí či nikoli. Soudu se tak zvolené opatření jeví vhodným a způsobilým dosáhnout sledovaného cíle, tj. ochrany veřejného zdraví. A to jak ve vztahu k zavlečení viru (a jeho mutací), tak i jako jeden z mnoha komplementárních nástrojů k řízení epidemie.

85. Jestliže navrhovatel v této souvislosti namítá, že odpůrce mínil regulaci zacílit především vůči dovolenkářům, podotýká soud, že uvedené ochranné opatření nesměřuje pouze a jen vůči tzv. dovolenkářům, ale vůči všem osobám cestujícím ze zahraničí do České republiky. Ochranné opatření má takto obecný dopad (vyjma personálních výluk stanovených v bodu I. 6) a nikterak nerozlišuje, za jakým účelem osoba vracející se do České republiky vycestovala do zahraničí. V tomto ohledu tedy napadené ochranné opatření nelze (správně) shledat jakkoli diskriminačním. Naopak řešení navrhované navrhovatelem by mohlo být shledáno protiprávním, neboť by vydělovalo jednu skupinu cestujících a bez zjevného důvodu by omezovalo práva pouze těchto osob. Nelze totiž rozporovat, že z hlediska chráněných hodnot (ochrana veřejného zdraví) není až tak zásadní, za jakým účelem osoba do zahraničí vycestovala, neboť riziko nákazy onemocnění COVID-19 je obdobné v případě rekreace i například služební cesty; vždy záleží především na konkrétním způsobu a podobě pobytu.

86. Odpůrce v odůvodnění opatření sice argumentuje snahou o snížení mobility a soud nerozporuje, že uvedené opatření může mít ve své podstatě odrazující efekt před cestováním do zahraničí. Zároveň však soud zdůrazňuje, že s ohledem na svobodu pohybu v evropském měřítku (viz čl. 45 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie, dle kterého má každý občan Unie právo volně se pohybovat a pobývat na území členských států) by neobstálo razantnější omezení svobody pohybu, natož pak jeho naprostý zákaz, jak doporučuje navrhovatel, a to ani v případě úzce vymezené skupiny osob, tj. osob cestujících za účelem trávení dovolené. Takto je řešení přijaté odpůrcem správnější, neboť absolutně nezakazuje cestování ze zahraničí, nýbrž stanoví jeho podmínky. A tím v globálu méně zasahuje do základních práv a svobod.

C. 2. a. I) Parametr vhodnosti u opatření v individuální dopravě

87. V případě individuální dopravy soud (krom výše uvedeného) v prvé řadě nepřehlédl, že za současné úpravy je vyžadováno absolvování testu při individuálním návratu pouze ze zemí s velmi vysokým (a extrémním) rizikem nákazy. V této situaci lze dle soudu obecně akceptovat premisu: čím více testů, tím větší kontrola, a proto i samotné absolvování testu a případné zjištění o pozitivitě může přispět k ochraně veřejného zdraví, neboť je předcházeno situaci, aby se z vysoce rizikových oblastí navraceli osoby, u nichž není nikterak posouzeno, zdali jsou či nejsou nakaženy dotčeným koronavirem. A uvedené platí též pro individuálně se dopravující osoby, neboť ani u nich nelze vyloučit riziko, že se při pobytu v zahraničí nakazily.

88. Zároveň soud připouští, že informace o pozitivitě testu může ovlivnit chování cestujícího v průběhu cesty i po návratu do vlasti, neboť podnítí větší míru obezřetnosti a dodržování přijatých opatření majících za cíl bránit šíření onemocnění COVID-19. Soud předpokládá, že každý cestující dodrží dále stanovená opatření (především izolaci a povinnost absolvovat další test na území státu), přesto se zvyšujícím se rizikem nákazy soud akceptuje, že povinnost absolvovat test již před návratem do vlasti může přispět k ochraně veřejného zdraví, neboť zajistí plnou informovanost o zdravotním stavu osoby navracející se z vysoce rizikových oblastí.

89. Uvedené opatření tedy může dle soudu přispět k ochraně veřejného zdraví, a proto obstojí v parametru vhodnosti.

C. 2. a. II) Parametr vhodnosti u opatření ve veřejné dopravě

90. V případě hromadné dopravy pak ochranné opatření bezesporu umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, tj. snížení rizika rozšíření nákazy COVID-19 a zavlečení různých forem mutací onemocnění. Absolvování testu před cestou poskytne informaci o výskytu nákazy mezi přepravovanými osobami, takže je minimalizováno riziko, že dojde k hromadné nákaze cestujících právě v průběhu cesty. S ohledem na rizikovost přepravního prostoru (viz též dále) a s ohledem na podstatu šíření tohoto onemocnění soud uvedenou informaci považuje za naprosto zásadní, neboť předchází také dalšímu rozšíření onemocnění v České republice.

91. Navíc nelze přehlédnout, že v případě pozitivity některého z cestujících je dopravce informován o této skutečnosti a může přijmout adekvátní opatření bránící rozšíření koronaviru mezi další cestující. Tímto postupem je tedy naplněn požadavek, aby opatření vůbec bylo s to dosáhnout sledovaného cíle, tj. ochrany veřejného zdraví.

C. 2. b) Proporcionalita omezení – parametr potřebnosti

92. Ve vztahu k druhé podmínce – potřebnosti, tj. zda sledovaného cíle nelze dosáhnout mírnějšími prostředky, soud předně připomíná, že zdejší soud v rozsudku sp. zn. 18 A 16/2021 – 149, uvedl, že „*soud musel důkladně posoudit, zda odpůrce dostatečně zdůvodnil, že zamýšleného cíle nelze s obdobnými výsledky dosáhnout způsobem, který by mírněji či vůbec nezasahoval do práva svobodného návratu občanů do vlasti, a zda taková mírnější řešení přicházejí v úvahu.*“ Dospěl přitom k závěru, že „*popsaná a zcela zřejmá omezení práva podle čl. 14 odst. 4 Listiny odpůrce přijal bez jasného a přesvědčivého zdůvodnění.*“

93. Nyní rozhodující senát oproti tomu podotýká, že v posuzovaném ochranném opatření odpůrce již zásah do práva zakotveného v čl. 14 odst. 4 Listiny zevrubně zdůvodnil a popsal důvody, pro které považuje za nezbytné, aby i čeští občané před návratem do svého domovského státu absolvovali test na přítomnost SARS-CoV-2, a to při cestování veřejnou dopravou v případě příjezdu již ze zemí se středním (a vyšším) rizikem výskytu onemocnění COVID-19, při využití individuální dopravy v případě příjezdu ze zemí s velmi vysokým (a extrémním) rizikem výskytu onemocnění COVID-19. Soud tedy (i s ohledem na výše vyřčené) neshledal, že odpůrce přijal omezení předmětného základního práva bez jasného a přesvědčivého zdůvodnění.

94. Zároveň soud kvituje, že odpůrce reagoval na předchozí závěry soudu a nově rozlišil individuální a hromadnou dopravu a v případě individuální dopravy již nevyžaduje před-příjezdový test na onemocnění COVID-19 v případě příjezdu ze zemí se středním a vysokým rizikem nákazy. Zároveň správně návrat do vlasti podmínil nikoli negativním testem, nýbrž pouze absolvováním tohoto testu.

95. Soud přesto posoudil, zdali odpůrce i v současném znění ochranného opatření při výběru vhodných prostředků omezujících právo stanovené čl. 14 odst. 4 Listiny použil ten prostředek, který je k omezenému základnímu právu nejšetrnější.

C. 2. b. I) Parametr potřebnosti u opatření v individuální dopravě

96. V případě individuální dopravy soud shledal, že přijaté omezení práva občanů na vstup na území svého domovského státu v testu potřebnosti neobstojí.

97. Soud nepopírá, že pobyt občanů v zemích s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 představuje nikoli malé riziko dalšího šíření onemocnění COVID-19 na území České republiky. Naprosto také sdílí obavy ze zavlečení a následného rozšíření různých mutací viru způsobujících uvedené onemocnění.

98. Soud však neshledal, že by uvedená rizika představovala v případě příjezdu do České republiky individuální dopravou natolik závažnou hrozbu, že by bylo nezbytné ve shora uvedeném smyslu omezit základní právo zakotvené v čl. 14 odst. 4 Listiny. Obzvláště v situaci, kdy ochranné opatření nikterak nerozlišuje počet osob cestujících touto individuální dopravou a před-vstupní test vyžaduje též v případě cesty jednotlivce či členů jedné domácnosti. V těchto případech je dle soudu absolvování takovéhoto testu zjevně nadbytečné, neboť nehrozí, že během cesty budou nakaženy další osoby, se kterými by jinak cestující nepřišli do kontaktu (viz a contrario další části odůvodnění).

99. Dle soudu v tomto případě existují mírnější prostředky, kterými lze docílit téhož, tj. kterými bude zajištěna ochrana ostatních osob před přenosem nákazy od osoby cestující ze zahraničí. Takto nyní posuzované ochranné opatření stanoví, že je občan povinen po vstupu na území České republiky se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, a to za dále stanovených podmínek. Jestliže občan po příjezdu individuální dopravou bude izolován (viz bod II.1ochranného opatření) a zároveň následně absolvuje již ve své domovské zemi RT-PCR test na přítomnost onemocnění COVID-19, jde dle soudu o opatření dostatečně chránící veřejné zdraví. Pakliže přitom osoby při vstupu na území státu vyplňují elektronický formulář a jsou tedy evidovány (viz bod I.4 písm. a), má stát nepochybně možnost následně kontrolovat, zda se skutečně testu či karanténním opatřením podrobí.

100. Při tomto postupu je dle soudu dostatečně chráněn deklarovaný veřejný zájem na ochraně veřejného zdraví, resp. stát disponuje možnostmi, jak sledovaného legitimního zájmu docílit, aniž by zároveň docházelo k omezování práva občanů na vstup do svého domovského státu. Jedná se tak o mírnější prostředky k dosažení téhož. Nemluvě o skutečnosti, že pro občany takto bude zajisté snazší absolvovat proces testování na území domovského státu, neboť jim nebudou bránit žádné jazykové či jiné bariéry, které by mohly nastat v zahraničí. Zároveň může být s ohledem na aktuální systém úhrad z veřejného zdravotního pojištění snížena finanční zátěž těchto osob.

101. Soud tedy uzavírá, že i přes důvody deklarované odpůrcem v případě individuální dopravy neobstojí stanovení faktických překážek pro vstup na území státu pro vlastní občany, neboť deklarovaného cíle lze dosáhnout též jinými, mírnějšími způsoby.

C. 2. b. II) Parametr potřebnosti u opatření ve veřejné dopravě

102. Odlišná situace však dle soudu nastává v případě cestování hromadnou dopravou.

103. Soud v prvé řadě zdůrazňuje, že nelze odhlížet od rizik spjatých se šířením onemocnění COVID-19. Je obecně známým faktem, že k šíření tohoto respiračního onemocnění může docházet poměrně snadno, a to obzvláště v uzavřeném prostoru. Nelze přitom pochybovat, že právě prostředek veřejné dopravy představuje prostor, který je k šíření viru „ideální". Důvodem je samotná přítomnost více osob na malém prostoru či cirkulace vzduchu, která může šíření viru napomáhat.

104. Proto v případě veřejné dopravy vyvstává nemalé riziko, že cestující nakažený koronavirem SARS-CoV-2 nakazí též ostatní spolucestující. A s ohledem na možnost dalšího šíření této nemoci v cíli cesty, tj. České republice, vyvstává dle soudu potřebnost absolvování testu již před započetím cesty.

105. Soud zdůrazňuje, že z jeho pohledu takto není vyžadován test a priori z důvodu vstupu (návratu) na území České republiky, nýbrž z toho důvodu, že předmětná osoba se bude po nikoli krátkou dobu pohybovat ve vysoce rizikovém prostředí, v němž může docházet k šíření nákazy. Takto jsou tedy primárně chráněni občané a další osoby, které na území zdejšího státu cestují stejným spojem. Až zprostředkované jsou chráněny osoby nacházející se na území České republiky, jež posléze přijdou s těmito cestujícímu do kontaktu.

106. Je přitom nabíledni, že informace o výsledku testu může být velmi důležitou informací pro cestujícího samotného, pro ostatní cestující i pro dopravce. Dle soudu nelze pochybovat o skutečnosti, že informace o přítomnosti pozitivně testované osoby v dopravním prostředku může u ostatních osob podnítit obezřetnější způsob chování v dopravním prostředku samotném (například lpění na ochraně dýchacích cest), tak následně na území České republiky (například dodržení izolačních opatření). Nemluvě o možnosti přijetí maximální ochrany ostatních cestujících ze strany dopravce (viz též dále). V tomto ohledu tak může absolvování testu před vstupem na území České republiky (resp. před nástupem do dopravního prostředku) zastat nezanedbatelnou pozitivní roli v procesu ochrany před onemocnění COVID-19 a jeho dalším šířením.

107. Uvedená rizika přitom dle soudu nelze dostatečně minimalizovat jinými prostředky, které by méně, či vůbec zasáhly do práva zaručeného čl. 14 odst. 4 Listiny.

108. Soud takto v prvé řadě nepovažuje za dostatečné ochranné prostředky užité během cesty, typicky aplikaci dezinfekce či ochranu dýchacích cest. Jakkoli tyto činnosti mohou snížit riziko přenosu onemocnění COVID-19, zajisté jej samy o sobě nemohou plně vyloučit. Nemluvě o skutečnosti, že v případě delších cest dojde ke snížení úrovně této ochrany, a to minimálně z důvodu stravování, neboť nelze předpokládat, že by cestující absolvující několikahodinovou cestu nedodržoval alespoň pitný režim.

109. Zároveň soud považuje za důležité, že v případě cest veřejnou dopravou nelze zajistit, aby v dopravním prostředku byly pouze osoby cestující pouze a jen z výchozí země spoje. Naopak v případě letecké, autobusové i vlakové přepravy, může snadno docházet k situacím, kdy původní výchozí destinace cestujícího je odlišná. V důsledku toho cestující vytváří skupinu osob přepravujících se z různých zemí nacházejících se v různém stupni rizika nákazou COVID-19, a proto je vhodné, aby již před cestou bylo minimalizováno riziko přenosu nákazy, čemuž slouží právě absolvování testu.

110. Za efektivní pak při cestování veřejnou dopravou soud neshledal ani podstoupení karantény na území státu a následné absolvování povinného testu. Soud opakuje, že cílem tohoto opatření není pouze bránit šíření viru na území Česka, ale také v průběhu veřejné dopravy, čehož může být docíleno pouze otestováním osoby před započetím cesty. Navíc soud zdůrazňuje, že v opačném případě by musela být uložena izolace v nikoli krátkém termínu, což by ve svém důsledku vedlo k nemalému omezení svobody pohybu na území České republiky. A takto je dle soudu nutno chápat povinnost absolvovat test před příjezdem na území státu za mírnější opatření zasahující do práv a svobod člověka. A to i přes výše deklarovanou nutnost minimalizace zásahu do práva zaručeného čl. 14 odst. 4 Listiny. Dle soudu je v tomto ohledu zprostředkované omezení práva občana na vstup do domovského státu více marginální, než vícedenní omezení svobody pohybu.

111. Soud tedy shledal, že v případě cestování hromadnou dopravou požadavek na povinné absolvování testu před příjezdem do České republiky v parametru potřebnosti obstojí.

C. 2. c) Proporcionalita omezení – přiměřenost v užším smyslu

112. Soud konečně posoudil, zdali je uvedený zásah přiměřený v užším slova smyslu, neboli zda obstojí v testu vlastního poměřování. Zásah je přiměřený, pokud pozitivní efekt zásahu pro veřejný zájem převáží nad negativy zásahu pro základní právo.

113. Soud v tomto směru předně kvituje, že odpůrce reagoval na předchozí výtku soudu, že napadené ochranné opatření nijak nepočítá s možností návratu nakažených českých občanů, protože tímto krokem minimálně formálně odmítá přijmout své vlastní občany a nechává je bez možnosti návratu v cizině. V nově přijatých ochranných opatření (včetně toho nyní přezkoumávaného) již odpůrce nevyžaduje negativní výsledek antigenního nebo RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2, nýbrž požaduje pouze jeho „výsledek“ neboli absolvování tohoto testu před započetím cesty.

114. Soud přitom nemíní, že by uvedený požadavek na absolvování testu, bez zohlednění jeho výsledku, byl a priori nedůvodný. Dle soudu je v případě pozitivně testované osoby tato osoba a případně i ostatní cestující a dopravce zpraven o skutečnosti, že je na místě přijmout maximální ochranná opatření, aby nedošlo k šíření nákazy. A takto se jedná o naprosto zásadní informaci, aniž by bylo těmto občanům bráněno v návratu do vlasti jako za minulé, dříve soudem derogované úpravy.

115. Stejně tak soud kvituje, že odpůrce v některých případech nově odlišil opatření podle toho, z jaké kategorie státu, z hlediska míry rizika výskytu onemocnění COVID-19, spadá stát, ze kterého se český občan vrací zpět do ČR. I takto odpůrce (alespoň zčásti) respektoval dřívější názor soudu.

116. Soud přesto musel posoudit, zdali současné znění ochranného opatření obstojí z hlediska uvedeného testu vlastního poměřování. Soud přitom odkazuje na důležitost základního práva občana na volný návrat do domovského státu a takřka jeho absolutní povahu. Proto opakuje, že aby zásah do tohoto práva obstál, musí být skutečně odůvodněný a pozitivní efekt druhého práva musí jednoznačně převážit nad tím, že stát fakticky brání vlastnímu občanu vstoupit na své území. Zároveň soud uznává, že veřejný zájem na ochraně veřejného zdraví obyvatel je zájmem navýsost důležitým, který obecně může představovat opodstatněný důvod pro omezení práva zaručeného v čl. 14 odst. 4 Listiny z hlediska způsobu jeho výkonu. Vždy však bude nezbytné sledovat konkrétní okolnosti každého takovéhoto poměřování.

C. 2. c. I) Parametr přiměřenosti u opatření v individuální dopravě

117. V případě individuální dopravy soud předesílá, že i kdyby snad pravidlo předchozího testu obstálo v kritériu potřebnosti, což soud nemíní, tak odpůrce soud nepřesvědčil, že může obstát v testu vlastního poměřování, jako třetího kroku testu proporcionality, neboť soud shledal, že veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného zdraví nepřeváží. Soud odkazuje k výše vyřčenému

a opakuje, že si je vědom rizik spjatých s návratem občanů ze zemí s velmi vysokým rizikem nákazy. Zároveň však oproti odpůrci míní, že i v případě návratu z těchto zemí individuální dopravou není nezbytné, aby občané absolvovali ještě před návratem do domovského státu test na onemocnění COVID-19.

118. Soud opakuje, že v případě těchto cestovatelů existuje minimální riziko, že by v průběhu cesty nakazili další osoby, s nimiž by jinak nepřišli do kontaktu. Uvedené platí obzvláště v případě striktně individuální cest (tj. jedné osoby) či cest, které absolvují členové jedné rodiny či domácnosti. Zajisté nelze z hlediska rizik šíření předmětného typu koronaviru srovnávat cestování většího počtu osob v rámci veřejné a individuální dopravy. V druhém případě je riziko zavlečení předmětného onemocnění významně minimalizováno, respektive je významně nižší nežli v případě cestování veřejnou dopravou.

119. Uvedené ostatně alespoň zčásti uznal též odpůrce, byť v případě cestování ze zemí s velmi vysokým (a extrémním) rizikem setrval na povinnosti absolvování testu na onemocnění COVID-19 ještě před návratem do České republiky. Ani akceptovaná rizikovost návratu z těchto zemí však soud nepřesvědčila o nezbytnosti přijatých opatření.

120. Jak soud již uvedl výše, uvedeného cíle, tj. ochrany veřejného zdraví, lze v tomto případě dosáhnout i jinými prostředky. Jakkoli soud uznává, že i stanoveným požadavkem na absolvovaní před-příjezdového testu může být docíleno ochrany tohoto legitimního zájmu, efekt dopadu do tohoto zájmu není (s ohledem na další povinnosti stanovené pro osoby cestující z těchto zemí) natolik zásadní, aby převážil nad negativem spočívajícím ve faktickém omezení práva občanů na vstup do svého domovského státu. Zvýšená rizikovost těchto zemí má svůj odraz v dalších zpřísněných povinnostech, které musí dotčené osoby absolvovat na území České republiky (viz bod I.4 ochranného opatření). A soud neshledal, že by bylo důvodné tyto rozšiřovat o omezení základního práva stanoveného čl. 14 odst. 4 Listiny.

C. 2. c. II) Parametr přiměřenosti u opatření ve veřejné dopravě

121. Jak již soud předestřel, v případě cest hromadnou dopravou považuje možné ohrožení veřejného zdraví obyvatel za razantně vyšší, nežli v případě cest individuální dopravou. Je tomu tak proto, že typickým znakem hromadné dopravy je shluk v zásadě nikoli malého počtu osob na malém prostoru a tyto osoby jsou typicky v bližší interakci. S ohledem na charakter onemocnění COVID-19 a jeho šíření je tak nutno tento způsob cestování považovat za navýsost rizikový.

122. Za této situace dle soudu obstojí nikoli absolutní, nýbrž částečné omezení volného vstupu občanů na území svého státu spočívající v nutnosti absolvování testu ještě před započetím cesty, resp. před jejich návratem do České republiky. V tomto případě totiž převažuje pozitivní efekt zásahu pro veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného zdraví nad negativem spočívajícím v omezení práva stanoveného čl. 14 odst. 4 Listiny, protože riziko zásadního rozšíření nákazy mezi cestující, jakož i následného rozšíření mezi další osoby, které by se s cestujícími následně setkaly, považuje soud za závažné. Neboli pokud si soud položil na pomyslnou misku vah částečné a nikoli absolutní omezení práva dle čl. 14 odst. 4 Listiny a veřejný zájem na ochraně veřejného zdraví, převážily se váhy na stranu veřejného zájmu. A pro soud je podstatné, že toto „převážení“ bylo významné. Oproti minulé úpravě a nutnosti absolvování pozitivního testu totiž již nedochází k absolutnímu popření možnosti výkonu základního práva, nýbrž jsou pouze stanoveny (byť nikoli nevýznamné) podmínky, za nichž lze uvedené právo vykonat. A zároveň přetrvává nezbytnost ochrany veřejného zdraví s ohledem na rizikovost onemocnění COVID-19 a na nutnost zamezení přílivu různých mutací koronaviru způsobujícího tuto nákazu.

123. Riziko zavlečení rozličných mutací onemocnění COVID-19 soud považuje také za rozlišující kritérium mezi vnitrostátní a mezinárodní dopravou, na které poukazoval navrhovatel. U mezinárodní přepravy vyvstává razantně vyšší riziko zavlečení mutací tohoto onemocnění, neboť především v případě letecké přepravy se cestující navrací do České republiky takřka z celého

světa. A je již obecně známým faktem, že právě riziko zavlečení těchto mutací může představovat zásadní problém pro boj s onemocněním COVID-19 ve vnitrostátním měřítku. V tomto ohledu rovněž nelze pominout rozdíl mezi individuální a veřejnou dopravou, kdy v případě individuální dopravy je takřka vyloučena možnost, že by cesta byla zahájena v geograficky vzdálených zemích, v nichž se v současnosti vyskytují rizikové mutace koronaviru, které doposud nebyly masivně rozšířeny na evropském kontinentu. K rozdílu mezi vnitrostátní a mezinárodní dopravou soud rovněž poukazuje na skutečnost, že doba cesty bude v případě mezinárodní dopravy v zásadě významně delší než v případě vnitrostátní dopravy. A s rostoucí dobou cesty vzrůstá riziko přenosu nákazy.

124. S ohledem na výše řečené tedy soud shledal, že uvedený zásah je v případě veřejné dopravy přiměřený, neboť pozitivní efekt zásahu pro veřejný zájem (ochrana veřejného zdraví) převažuje nad negativy zásahu pro základní právo občanů na návrat do domovského státu.

125. Soud tedy uzavírá, že povinnost občanů absolvovat před návratem do České republiky test na onemocnění COVID-19 obstojí v testu proporcionality v případě návratu občana veřejnou dopravu. V případě individuální dopravy však neobstojí a jedná se tak o požadavek nikoli nezbytně omezující základní právo občana dle čl. 14 odst. 4 Listiny. Proto uvedenou část ochranného opatření soud shledal nepřiměřenou a ve svém důsledku protizákonnou.

C. 3) Zákonnost povinností stanovených dopravcům

126. Soud se dále zaměřil na posouzení zákonnosti čl. I.21, který mimo jiné ve stručnosti stanoví veřejným dopravcům povinnost ověřit, zda cestující disponuje písemným potvrzením o absolvování testu na onemocnění COVID-19. Zároveň však uvedené ustanovení výslovně stanoví, že dopravce není povinen zkoumat podmínku, zda potvrzení vystavila akreditovaná laboratoř.

127. Soud předně odkazuje na výše uvedené, kde shledal důvodným požadavek, aby cestující veřejnou dopravou byli povinni před cestou absolvovat test na onemocnění COVID-19. K tomu soud doplňuje, že považuje také za adekvátní, že tento test musí cestující absolvovat pouze u akreditované laboratoře, neboť je třeba zajistit maximální věrohodnost a validitu prováděných testů. A tyto lze ponejvíce zajistit pouze v akreditovaných laboratořích, které musejí splnit stanovené podmínky, a u kterých lze očekávat dodržení veškerých podmínek testování.

128. Soud přitom akceptuje, že uvedené potvrzení není pouze pro „osobní potřebu" cestujícího, nýbrž že se jím musí také před cestou prokázat. Soud považuje za důležité a pochopitelné, že je stanovena povinnost dopravci ověřit, zda přepravovaná osoba disponuje požadovaným potvrzením o absolvování testu, neboť se tímto postupem zvyšuje důraz na nutnost dodržení těchto opatření a minimalizuje se jejich obcházení či nedodržování. Jak soud uvedl výše, cestování veřejnou dopravou po delší časový úsek je nutno považovat z hlediska přenosu koronaviru způsobujícího onemocnění COVID-19 za rizikové, a proto je nutno přijmout opatření pro zajištění maximálního bezpečí přepravce, cestujících i dalších osob, které se následně s těmito cestujícími setkají.

129. Soud uznává, že uvedenou povinnost může dopravce zahrnout též do svých přepravních podmínek, respektive může přijmout jiná adekvátní opatření zamezující šíření předmětného onemocnění. Uvedené však dle soudu není samo o sobě důvodem, proč by stejná povinnost nemohla být stanovena ochranným opatřením. Pouze veřejnoprávním opatřením obecné povahy, jímž je přezkoumávané ochranné opatření, je zajištěno, že uvedenou kontrolu budou povinni provést všichni dopravci bez výjimky.

130. Pokud navrhovatel rozporuje skutečnost, že dopravce není povinen zkoumat, zda potvrzení o testu vystavila akreditovaná laboratoř, tak dle soudu je současné znění ochranného opatření jediné správné. V opačném případě, kdy by dopravce musel zkoumat, zda potvrzení vystavila

akreditovaná laboratoř, by totiž byly dopravcům stanoveny neadekvátní a ve své podstatě také těžko splnitelné povinnosti.

131. Soud připomíná (ve shodě s odpůrcem), že neexistuje seznam akreditovaných laboratoří, které mohou provést test a zároveň vystavit potvrzení o jeho absolvování, takže by dopravce mohl stěží posoudit, zda je uvedené potvrzení vystaveno „správnou" laboratoří. Povinnost kontroly původu testu by tedy byla pro dopravce stěží realizovatelná, případně by byla realizovatelná pouze s nepřiměřenými náklady. A krom finančních nákladů nelze přehlédnout ani časovou náročnost celého takovéhoto ověřování, která by ve své podstatě významně ztížila průběh přepravy.

132. Uvedenou potíž by samozřejmě bylo možno překonat tím, že by v každé zemi byly přesně určeny laboratoře, které by byly oprávněny test pro cestující provést; takové opatření by však bylo velmi limitující pro přepravující se osoby a zajisté by ve zvýšené míře zasahovalo do jejich práv. A dle soudu ani navrhovatel nemínil, že by bylo na místě postupovat takto „přísněji".

133. Soud je srozuměn s tím, že v takto nastavených podmínkách se skýtá riziko, že cestující osoba test zfalšuje či si jej nechá vystavit u nikoli certifikované laboratoře. Zároveň však nelze přenášet povinnost kontroly pravosti testu na dopravce jakožto soukromoprávní subjekty. Tato kontrolní činnost zůstává na orgánech veřejné správy, především hygienických stanicích, které samozřejmě mají pravomoc sankcionovat osobu, která by nepostupovala v souladu s ochranným opatřením či by dokonce falšovala doklady o provedeném testování.

134. Dle soudu tedy nelze aktuální znění tohoto ustanovení ochranného opatření považovat za absurdní. Naopak opatření po dopravcích správně požaduje, aby aktivně provedli kontrolu, zda cestující splnil uložené povinnosti, čímž je podpořeno, že toto ochranné opatření nebude porušováno a bude zajištěn jeho účel. Zároveň však správně požaduje pouze „formální kontrolu", aniž by stát na dopravce přenášel povinnost kontroly všech okolností spjatých s předloženým potvrzením o testu na onemocnění COVID-19.

135. Konečně soud nemůže akceptovat námitku navrhovatele, že je absurdní, pokud dopravce není povinen přihlížet k pozitivitě či negativitě testu.

136. Cestující veřejnou dopravou, který byl pozitivně testován na onemocnění COVID-19, bezesporu představuje nemalé riziko pro ostatní spolucestující. Dle soudu však odpůrce postupoval správně, pokud i pozitivně testovaným cestujícím nezakázal možnost cesty. V opačném případě by mohlo být ve výsledku ohroženo jejich právo na návrat do domovské vlasti, neboť pro některé české občany pobývající v zahraničí je veřejná doprava jedinou cestovní možností. A to i například za účelem získání adekvátní zdravotní péče. V opačném případě by tedy mohlo být v neakceptovatelné míře zasaženo do základních práv a svobod občanů a takovéto opatření by nemuselo obstát při soudním přezkumu.

137. Zároveň soud zdůrazňuje, že i pro samotného dopravce je informace o pozitivitě provedeného testu nanejvýš důležitá, neboť mu umožňuje přijmout opatření, která mohou minimalizovat ohrožení dalších cestujících před přenosem nákazy. Typicky se jedná o náležitou dezinfekci přepravního prostoru (v průběhu cesty i po ní) nebo o izolování nakaženého jedince. Jeho přeprava však nemusí být automaticky vyloučena, nýbrž postačí, pokud se zamezí jeho bezprostředního kontaktu s ostatními cestujícími. Za příklad si lze představit izolaci takové osoby v jednom vlakovém kupé, čímž by došlo k ochraně ostatních cestujících na palubě vlaku. Uvedené opatření tedy ve svém důsledku může dovolit přepravu též pozitivně nakažených osob, neboť umožní dopravci na tuto situaci adekvátně reagovat, čemuž lze pouze kvitovat.

138. Soud nevylučuje, že přepravní podmínky některých dopravců mohou stanovit, že nepřepraví osobu pozitivně testovanou na onemocnění COVID-19. V tomto případě se však jedná již o soukromoprávní ujednání, které nemůže hodnotit soud rozhodující ve správním soudnictví. Pro

zdejší soud je zásadní, že odpůrce takto nezamezuje a priori možnosti návratu svých občanů zpět do domovského státu veřejnoprávním aktem.

139. Nestanovení povinnosti veřejným dopravcům rozlišovat mezi pozitivním a negativním testem na onemocnění COVID-19 tedy ve své podstatě nejvíce ctí principy vyplývající z čl. 14 odst. 4 Listiny a na straně druhé těmto dopravcům zajišťuje získání dostatečných informací o zdraví přepravovaných osob. Proto tedy obstojí v rámci soudního přezkumu. Soud proto uzavírá, že povinnosti stanovené v čl. I.21 napadeného ochranného opatření považuje za důvodné, neboť mohou přispět k zamezení šíření onemocnění COVID-19, aniž by se jednalo o opatření, která v nikoli nezbytné míře zasahují do práv dotčených osob.

D. Diskriminační povaha ochranného opatření

140. Navrhovatel ve svých dalších podáních konečně zpochybnil výjimku z povinnosti testování před příjezdem do České republiky pro očkované osoby.

141. Soud předně podotýká, že obsah a kvalita návrhu v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není totiž úlohou soudu, aby za navrhovatele dotvářel argumentaci či vytvářel hypotetické námitky vztahující se k dané problematice. V dané věci přitom navrhovatel pouze obecně a stručně namítl, že stát není schopen umožnit se všem občanům ČR očkovat, takže nemůže očkování využívat jako nástroj privilegovaného postavení této skupiny lidí oproti jiným skupinám lidí; dle navrhovatele se jedná o diskriminaci z důvodu věku.

142. K tomu soud primárně uvádí, že navrhovatel jakožto ročník 1969 měl možnost registrovat se k očkování již od 5. 5. 2021, takže uvedenou námitku lze hodnotit v jeho případě jako hypotetickou, neboť pokud měl o očkování zájem, mohl jej nejspíše již podstoupit. V tomto ohledu tedy nemohou být v současné době jeho práva narušena a nemůže být jakkoli diskriminován.

143. Obecně pak k odlišnému zacházení s očkovanými a neočkovanými osobami, respektive k odlišnému zacházení na základě věku, které navrhovatel namítá, soud uvádí následující.

144. Soud nikterak nepopírá, že v postavení očkovaných a neočkovaných osob vzniká nerovnost v možnosti podmíněného či bezpodmínečného návratu do České republiky, tj. v realizaci práva zaručeného čl. 14 odst. 4 Listiny. Napadeným opatřením tedy dochází k nerovnému zacházení mezi stejnými nebo srovnatelnými jednotlivci (osobami, které se navrací do České republiky), a to na základě skutečnosti, zda podstoupili očkování. Jelikož přitom očkování bylo v prvé řadě určeno pro starší osoby, lze v důsledku vysledovat odlišné zacházení na základě věku, neboť mladší občan do nedávné doby nemohl uvedené podmínce vyhovět. Pro soud je však zásadní, zda je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tj. zda sleduje legitimní zájem a zda je přiměřené.

145. Soud považuje za obecně známý fakt, že vakcinace společnosti může zásadní měrou přispět k boji s onemocněním COVID-19. Stejně tak nelze rozporovat, že riziko uvedeného onemocnění vyvstává především u starších osob, neboť statistiky potvrzují, že se vzrůstajícím věkem pacientů roste také podíl osob s těžkým či fatálním průběhem nemoci.

146. Minimálně s ohledem na tato fakta soud považuje za ospravedlnitelné, že přístup k očkování měli v prvé řadě osoby dříve narozené a teprve postupem času „přišla řada“ též na mladší ročníky. Dle soudu tato „věková diskriminace“ sleduje veřejný zájem, neboť chrání zdraví a životy těch nejohroženějších.

147. Zároveň se soud nedomnívá, že by se jednalo o nepřiměřeně odlišné zacházení. Vedle důvodnosti preference starších ročníků je pro soud rozhodující, že nemožnost registrovat se k očkování pro mladší ročníky netrvala po neakceptovatelně dlouhou dobu. První možnost registrace k očkování byla dne 15. 1. 2021, pro navrhovatele byla tato možnost otevřena dne 5. 5. 2021 a ostatní osoby starší šestnácti let se mohly k očkování registrovat od 4. 6. 2021. Prodleva mezi první a poslední skupinou tedy byla necelých pět měsíců, což lze dle soudu považovat za

přiměřenou dobu. Obzvláště s ohledem na skutečnost, že tato prodleva byla dána objektivními důvody, především postupným zásobením očkovacími látkami. Nejednalo se tedy o svévolné prodlužování možnosti registrace k očkování ze strany státu.

148. Soud také připomíná, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k zákazu diskriminace plyne, že ospravedlnitelnost určitého odlišného zacházení se odvíjí i od jeho důvodu. Zatímco pro odlišné zacházení z důvodu rasy či etnického původu, pohlaví, sexuální orientace, národnosti či původu dítěte je třeba předložit velmi pádné ospravedlnění, u ostatních důvodů odlišného zacházení je přezkum ze strany Evropského soudu pro lidská práva méně intenzivní. I v tomto ohledu nyní nastavená pravidla pro očkování obstojí, neboť věkové rozlišení osob, jež měly možnost získat očkovací dávku, vycházelo z objektivně daných příčin a odráželo rizika spjatá s onemocněním COVID-19. Důvod odlišení byl tedy zřejmý a oprávněný.

149. Jestliže tedy soud neshledal postup státu v případě očkování proti onemocnění COVID-19 z hlediska odlišného zacházení za neakceptovatelný, nemohl ani přisvědčit argumentaci navrhovatele, že výjimky pro očkované osoby stanovené nyní přezkoumávaným ochranným opatřením představují nedůvodné odlišné zacházení z důvodu věku.

150. Pro úplnost pak soud uvádí, že obecně ani odlišení osob očkovaných a neočkovaných nepovažuje v daném případě za nedůvodné. Jestliže vakcinace podstatně snižuje riziko vypuknutí nemoci a významně chrání před její těžkým průběhem, není nezbytné, aby očkované osoby musely podstupovat další preventivní opatření mající za cíl ochranu před onemocněním, neboť ta je zajištěna provedeným očkováním. Soud však opakuje, že navrhovatel uvedenou argumentaci spojil s tvrzenou diskriminací na základě věku.

151. Konečně soud musí odmítnout tvrzení navrhovatele, že stát tímto opatřením nadržuje těm, kteří solidárně nedodržují pořadí u očkování a předbíhají ve frontě na očkování. Pro dané tvrzení navrhovatel nepředložil žádné důkazy a soudu není známo, že by v případě vakcinace české společnosti byl v razantní a systematické míře porušován systém prioritizace zohledňující tři parametry: věk osoby, zdravotní anamnéza, profese. Soud nerozporuje, že v některých případech mohla vakcínu získat osoba „mimo pořadí“, dle soudu se však jednalo o individuální porušení platných pravidel, ze kterého nelze dovozovat žádné právní konsekvence.

VII. Závěr

152. S ohledem na výše řečené soud shledal návrh zčásti důvodným, neboť odpůrce nikoli v nezbytné míře zasáhl do základního práva občanů zaručeného čl. 14 odst. 4 Listiny, a to v případě požadavku na „před-příjezdové“ absolvování testu na onemocnění COVID-19 u osob vyjmenovaných v bodu I.22, které se navracejí z území států, které jsou na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19, individuální a nikoli veřejnou dopravou.

153. Výjimku pro cesty individuální dopravou obsahuje bod I.22 písm. a) a bod I.22 písm. b) nyní napadeného ochranného opatření. Oba body výslovně stanoví, že dané podmínky vstupu se uplatní pouze v případě přepravy do České republiky veřejnou dopravou. Bod I.22 písm. c) žádné takovéto zúžení pouze pro cesty veřejnou dopravou neobsahuje, ačkoli by dle soudu obsahovat měl.

154. Za této situace soudu nezbylo, než vyhovět návrhu navrhovatele a v textu „*na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1 nebo*“ předmětné ustanovení zrušit.

155. Pokud jde o okamžik zrušení dotčeného bodu ochranného opatření, pak podle citovaného § 101d soudního řádu správního platí, že soud opatření obecné povahy zruší dnem, který v rozsudku určí.

156. Při úvahách, k jakému okamžiku ochranné opatření zrušit, soud přihlédl k tomu, že uvedené ustanovení soud fakticky ruší z důvodu absence jeho užšího dopadu pouze na cesty veřejnou dopravou. Pokud by přitom odpůrce mínil, že je nezbytné setrvat na povinnosti absolvovat test

při návratu z území států, které jsou na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19, veřejnou dopravou, musí v souladu se shora uvedeným odůvodněním toto ustanovení upravit ve smyslu bodu I.22 písm. a) a bodu I.22 písm. b) nyní napadeného ochranného opatření. S ohledem na skutečnost, že uvedená pravidla pro veřejnou dopravu soud shledal zákonnými i v případě návratu ze zemí se středním a vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19, dal odpůrci časový prostor, aby dotčený bod ochranného opatření upravil. Z tohoto důvodu soud okamžik zrušení předmětného mimořádného opatření posunul až na den 17. 6. 2021, od 0:00 hod. K uvedenému momentu pozbyde shora vymezený bod napadeného ochranného opatření platnosti a účinnosti.

157. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti účastníkovi, který úspěch neměl. Soud uznává, že formálně byl navrhovatel v řízení úspěšný jen zčásti, neboť se domáhal zrušení pěti bodů (či jejich částí) předmětného ochranného opatření, zatímco soud zrušil pouze jeden bod ochranného opatření a ve zbytku návrh zamítl. Soud však přihlédl ke skutečnosti, že materiálně navrhovatel brojil proti omezování občanů ve svobodném návratu do České republiky, konkrétně proti požadavku na absolvování testu na onemocnění COVID-19 před návratem, přičemž v tomto ohledu soud shledal, že napadené ochranné opatření podmínce zákonnosti ve svém celku nedostojí. Proto soud shledal důvod pro postup dle § 60 odst. 8 soudního řádu správního a přiznal navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení, přestože měl ve věci pouze částečný úspěch.

158. Náklady řízení navrhovatele představují zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za návrh ve věci samé a dále pak odměna za 4 úkony právní služby [§ 11 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k věci samé – návrh a návrh na změnu petitu a účast při jednání] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 12 400 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za čtyři úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), tj. 13 600 Kč. Zástupce navrhovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na § 57 odst. 2 soudního řádu správního náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani – o 21 % z částky 13 600 Kč, tj. o 2 856 Kč; celkem pak náklady řízení činí 21 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 14. června 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: